

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ Η. STEIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ βίλλα τοῦ μεγαλοβιομηχάνου Βίλιανκ Μπάνκ ἦτο κατάφωτος. Αὐτοκίνητα ἐπὶ αὐτοκινήτων ἐσταματοῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον.

Ἐνας ὑπηρέτης μὲ λιβρέαν ἄνοιγε τὶς πόρτες τῶν ἀμαξιῶν καὶ ἕνας ἄλλος τὶς πόρτες τοῦ φιλόξενου σπιτιοῦ.

Ὁ διάκοσμος τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ μεγάρου εἶδε μίαν μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα. Πολυάριθμοι φιλοξενούμενοι μετέβαινον ἀπὸ τῆς μιᾶς αἰθούσης εἰς τὴν ἄλλην. Πᾶν ὅτι ἀνῆκε εἰς τοὺς βιομηχανικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς κύκλους τῆς πόλεως εἶχε συγκεντρωθῆ ἑκεῖ γιὰ τὰ συγχωρῆ τὴν Δ)δα Τσόε Μπάνκ, τὴν ὠραίαν κόρην τοῦ οἰκοδεσπότη γιὰ τὰ γενέθλιά της.

Ἡ Τσόε ἦτο ἕνα θελκτικὸ καρίτσι μὲ τὴν δροσερότητα τῶν εἴκοσι χρόνων του. Πολλοὶ τῆς εἶχον ζητήσει τὸ χέρι, ἀλλὰ ὅλοι τοὺς ἀπεκρούσθησαν.

—Ὁ πατέρας λέγει, ὅτι πρέπει νὰ ἀρχίσω νὰ σκέπτομαι πιά καὶ γιὰ τὸ γάμον μου, διηγεῖτο γελῶσα εἰς τὴν φίλην της Γκίγκιτ Τέν, ὅταν καὶ ἡ δύο τοὺς ἐζήτησαν ὀλίγην δροσὰ εἰς τὸν κῆπον, ἔπειτα ἀπὸ πολὺν χρόνον.

—Πράγματι δὲν εἶναι σωστὸ, ὁ πατέρας μου νὰ δίδῃ ἑορτὰς τὸν καιρὸν αὐτὸν τῆς θλίψεως. Ἀλλὰ πάντοτε ἐλπίζει, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἀποφασίσω νὰ εἶπω τὸ ναὶ σῆναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποῦ μὲ ἐζήτησαν. Ἡ-ἐξυρὶς ὅμως σὺ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς

περιπετείας μου ὁ φόβος μου γιὰ τοὺς ἄνδρες ἔγινε πολὺ μεγαλύτερος.

—Ναὶ τότε ὁ πατέρας σου ἦτο τύσο σκληρὸς καὶ αὐστηρὸς, ὅσον ὁ ἰδικὸς μου σήμερον.

—Καὶ ὑπεχρῶσθην νὸ ὑποκύνω. Δὲν ξέρεις πόσον ὑπέφερα τότε. Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι δὲν θὰ ἤμουν εὐτλχῆς μὲ τὸν Κάρολο...

—Καὶ ὅμως εἶσαι καλὰ Τσόε. Ὁ πατέρας μου γίνεται μανιακὸς μόλις ἀκούσῃ καὶ τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Μπέρκ. Αἱ πόσο τρομερὸ εἶναι ν' ἀγαπᾷ κανεὶς ἕνα πτωχὸ ζωγράφου!

Ἐγὼ νίξοτο μὲ τὰ δάκρυα.

—Καὶ ἔπειτα ὁ Τζὼν μοῦ ὑπεσχέθη νὰ ἔλθῃ σήμερον ἐδῶ! Τὶ ὠραῖα θὰ τὰ ἐλέγαμε ἐδῶ πέρα. Καὶ ὅμως δὲν ἦλθεν.

—Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ. Εἶναι ἀκόμη ἐνωρὶς, τὴν καθυσύχασε ἡ Τσόε.

—Δεσποινίς, μήπως θέλετε λίγη κρούα σαμπάνια, εἶπε καὶ ἐπλησίασε ἡ Μαίρη, ἡ καμαριέρα τῆς Τσόε.

Ἡ Τσόε ἤρπασε τὸ ποτήρι.

—Μπᾶ ἀκριβῶς δύο ποτήρια. Πάρε Γκίγκιτ, ἔπειτα ἐκοίταξε τὸ κορίτσι μὲ ἐκπληξιν: Ἐὶ τὸ σὺ συμβαίνει; Πόσον ὠχρῆ εἶσαι;..

—Τίποτε, τίποτε, Δίς Τσόε. Ἐκουράσθη καὶ σήμερον λιγάκι περισσότερον, διεβεβαίωσεν ἡ Μαίρη, ἐκοκκίνησε καὶ ἔφυγε γλήγορα.

—Καὶ τοῦ χρόνου, ηὐχήθη ἡ Γκίγκιτ εἰς

τὴν εορτάζουσιν φίλην τῆς.

— Καὶ σένα σοῦ εὐχομαι εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀγάπην σου, ἀπήντησεν ἡ Τσόε καὶ ἐξεκένωσε τὸ ποτήρι τῆς.

— Ἔλα Τσόε πᾶμε νὰ ἰδοῦμε μήπως ἤλθε ὁ Τζὼν καὶ ἐτράβηξε τὴν Τσόε μαζὺ τῆς...

*
**

— Τώρα, δυστυχῶς, πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω κύριε Χόλστεν, τοῦ εἶπεν ὁ Τζὼν Μπέρκ πρὸ τῆς φυλακῆς τῶν ὑποδίκων. Σήμερα εἶμαι καλεσμένος εἰς τοῦ κυρίου Μπᾶνκ καὶ θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ λείπω, τόσῳ μᾶλλον τοῦ θὰ εἶναι ἐκεῖ καὶ ἡ Δίς Τέν.

Ἄ Χόλστεν ἐγέλασε καὶ τὸν ἀφῆκεν.

— Δοιπὸν, ὁ φυλακισμένος μας, ἤλθεν ἐν τάξει; ἠρώτησε ἓνα ὑπάλληλον.

— Μάλιστα κύριε Χόλστεν. Ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

— Καλὰ, φέρετε μου τότε τὸν φρουρὸν τῶν πτωμάτων εἰς τὸ γραφεῖον.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ Γκοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην.

— Ἀφήσατέ μας μόνους, διέταξεν ὁ Χόλστεν καὶ ὁ ὑπάλληλος ἐξῆλθεν ἀμέσως.

— Τώρα διηγηθῆτε μου ὅλην τὴν ἱστορίαν, τοῦ εἶπεν ὁ Χόλστεν.

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ πολλὰ πράγματα, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Γκοὺς. Τὰ τριάντα ἓνα πτώματα ἐφυλλάσσοντο καλὰ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

> Τὸ ἀπόγευμα ἦσαν πολλοὶ ἰατροὶ ἐκεῖ. Ὅλοι τοὺς εἶχαν ἐνδιαφερθῆ διὰ τοὺς μυστηριώδεις θανάτους.

> Μάλιστα καὶ τὸ βράδυ ἀκόμη ἤλθε ἓνας κύριος ἐκεῖ. Μοῦ εἶπεν, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν νοσοκομεῖον. Δὲν ἔμεινε ὅμως πολλὴν ὥραν.

> Κατέγραψε μερικὰ πράγματα, περιεργάσθη ταχέως τὰ πέριξ καὶ ἔφυγε. Ἐπειτα ἐκλείδωσα ὅπως κάθε βράδυ. Τὴν νύκτα ἐσηκώθηκα δύο φορὲς καὶ ἐπιθεώρησα. Ὅλα ὅμως ἦσαν ἐν τάξει. Εἰς τὴν αἴθουσαν δὲν ἐμπήκα γιατί ἡ κλειδαριὰ ἦτο τελείως ἐν τάξει. Καὶ τὸ πρωτὶ ὅταν ἐπῆγα πάλιν ἐκεῖ ἡ πόρτα ἦτο καλὰ κλειδωμένη ὅπως καὶ τὴν νύκτα, τὰ πτώματα ὅμως δὲν ἦσαν μέσα. Τὸ ἀνεκοίνωσα εἰς τὴν ἀστυνο-

μίαν καὶ αὐτοὶ μὲ ἐκρατήσαν. Ἔπρεπε νὰ μοῦ συμβῆ καὶ αὐτὸ πρὶν πεθάνω! καὶ ὁ Γκοὺς ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἐλπίζω, ὅτι ταχέως θὰ διαλευκανθῆ ἡ ὑπόθεσις, πέστε μου ὅμως, θὰ μπορούσατε νὰ ἀναγνωρίσητε τὸν ἰατρὸν ποῦ ἤλθε τελευταῖος ἀν τὸν ἐβλέπατε πάλιν;

— Μὰ βέβαια μοῦ φαίνεται πῶς ἓνα τέτοιον πρόσωπον δὲν τὸ ξεχνᾷ κανεὶς εὐκόλως.

Ἄ Χόλστεν ἐκάλεσε ἓνα ὑπάλληλον καὶ τὸν διέταξε νὰ τοῦ προσαγάγουν τὸν Δρ. Γιουάν.

Μετ' ὀλίγα λεπτά εἰσῆλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον ὁ Δρ. Γιουάν.

— Αὐτὸς εἶπε! ἐφώναξε ὁ γέρο Γκοὺς, αὐτὸς ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖ!

— Τί σημαίνει πάλιν αὐτό; ἠρώτησε συνοφρυώμενος ὁ ἰατρός.

— Εἶσθαι λοιπὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πτωμάτων; τὸν ἠρώτησεν ὁ Χόλστεν.

— Καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι! Ἡ θέσις μου ὡς ἰατροῦ μοῦ ἐπιβάλλει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτήν.

— Μήπως ἐχάσατε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα;

Ἄ Χόλστεν ἐξήγαγε ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ χαρτί μὲ τὴν μυστικὴν γραφὴν καὶ τὸ ἔδειξε εἰς τὸν ἰατρὸν.

Ἄ Γιουάν ἠθέλησε εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ τὸ πάρῃ ἔπειτα ὅμως ἐκρατήθη.

— Ναί—ὄχι—ὄχι. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου! εἶπεν μὲ καταφανῆ ἀγωνίαν.

Ἄ Χόλστεν τὸν ἐκοίταξε προσεκτικὰ.

— Ἀλλὰ ὁμολογήστε το. Εἶναι καλλίτερον γιὰ σᾶς καὶ μὲ ἀπαλάσσετε τοῦ κόπου νὰ ἀνακαλύψω τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς γραφῆς.

— Δὲν μπορῶ, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ εἴπω τίποτε. Ἄ Γιουάν εἶχε συνέλθει.

— Ὡστε ἔχετε καὶ συνεργάτας. Καλὰ. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἴπω τίποτε ἄλλο. Καὶ ὁ Χόλστεν ἐνεθυλάκωσε καὶ πάλιν τὸ σημεῖωμα. Παρέδωκε καὶ τοὺς δύο εἰς τὸν ἐπιστάτην καὶ ἀνεχώρησε νὰ με τάσῃ εἰς μίαν ἰατρικὴν συνδιάσκεψιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

*
**

Ἄ Μπέρκ ἄλλαξε τὰ ρούχα δσον μπορούσε γρηγορώτερα καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Μπᾶνκ. Ἐδῶκε ἐπιναυφόρι καὶ καπέλο εἰς τὸν ὑπηρέτην καὶ ἔτρεξε εἰς

τήν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Εἰς τὸν συνωστισμὸν τοῦ ἐπεκράτει ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν μποροῦσε νὰ εὔρη τὴν Γκίγκετ του. Εἰς τὸ τέλος ἀφοῦ ἔψαξε ὅλας τὰς αἰθούσας ματαίως, ἔτρεξε εἰς τὸ θερμοκήπιον. Ἀπὸ μακρὰ εἶδε τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Τσόες νὰ γυαλίζουν. Ἐγνώριζε ὅτι καὶ ἡ Γκίγκετ δὲν θὰ ἦτο μακρὰν.

Ἄσπρη μὲ τρομαγμένα μάτια μόλις τὸν ἀντελήφθη ἔσπευσε νὰ τὸν πλησιάσῃ..

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἐπὶ τέλους! Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀνησυχῶ γιὰ σένα! τοῦ εἶπε καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια της.

— Ἀλλὰ τί σοῦ συμβαίνει, ἀγαπητή μου; Τὴν ἠρώτησε ἀνήσυχος καὶ ἔπιασε τὰ χέρια της. Ἔτρεμε σύγκορμα.

— Δὲν ξέρω, εἶπεν ἡ Τσόε, καὶ αἱ δύο μας δὲν εἴμεθα καλὰ, μοῦ φαίνεται, ὅτι πολὺ ζεστοὶ ἦπιαμε κρύα σαμπάνια καὶ μᾶς ἔβλαψε.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἀρρωστήσῃς;

Ἄσπρη τῶν Μπέρεκ ἐτρόμαξε.

— Ἐλα, ἀγάπη μου, ἔλα νὰ σὲ ὀδηγήσω σπιτί σου. Καὶ σεῖς, Δίς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπαυθῆτε λιγάκι.

— Ναὶ κατένευσεν ἡ Τσόε, ἐλπίζω νὰ μοῦ κἀνῃ καλὸ.

Καὶ ἐχωρίσθησαν. Ὁ Μπέρεκ καὶ ἡ μνηστή του ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν βίλλα στὴν ἀπα-

λὴν θερινὴν νύκτα.

Ἡ Γκίγκετ ἀνέπνευσε βαθειά.

— Εἶμαι τόσον ἄσχημα Τζῶν. Ποῦ ἦσουν ἕως τώρα;

— Ἦμουν μαζὺ μὲ τὸν Χόλστεν, μικρὴ μου. Πιστεύει ὅτι κατέχει στοιχεῖα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐγκληματιῶν. Τὸν συνώδευσα λιγάκι καὶ ἔτσι ἄργησα. Ἀλλὰ σὺ τρικλίζεις!

Ἡ Γκίγκετ ἐστηρίχθη, ἐκρεμάσθη σχεδὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

— Κἀπως μοῦ ἔρχεται, εἶπεν μὲ φωνὴν ἀδύνατον. Τὰ πόδια μου, αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκταλείπουν!

Ὁ Τζῶν ἐκοίταξε γύρω του γιὰ κανένα αὐτοκίνητον.

— Στάσου νὰ φωνάξω τὸ ἀμάξι ἐκεῖ.

Κατακουρασμένη ἐστηρίχθη ἡ Γκίγκετ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ ὁ ζωγράφος ἔτρεχε εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ φωνάξῃ τὸ αὐτοκίνητον. Ἐνῶ συνεφώνει μὲ τὸν σωφὲρ μιά συνταρακτικὴ κραυγὴ τὸν ἐπάγωσε. Ἐγύρισε ὀπίσω. Ἡ Γκίγκετ εἶχε ξαπλωθῆ κάτω ἀναίσθητος.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ σωφὲρ ἀνέβασε τὴν λιποθυμισμένην κοπέλλα εἰς τὸ ἀμάξι.

— Γρήγορα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον!

(Ἀκολουθεῖ)

Σκηναὶ τοῦ δρόμου